



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 696/05
19.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, као председника већа, Горана Чавлине, Бате Цветковића, Невенке Важић и мр Сретка Јанковића, као чланова већа и саветника Биљане Милосављевић, као записничара, у кривичном поступку против осуђеног АА због кривичног дела неовлашћено набављање, држање и ношење експлозивних материја из члана 33. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Закона о оружју и муницији и др., решавајући о жалби осуђеног изјављеној против пресуде Окружног суда у Крагујевцу Кв. 249/04 од 17. фебруара 2005. године, у седници већа одржаној дана 19.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба осуђеног АА, а пресуда Окружног суда у Крагујевцу Кв. 249/04 од 17. фебруара 2005. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Крагујевцу Кв. 249/04 од 17. фебруара 2005. године, у ставу I ПРЕИНАЧЕНЕ СУ у погледу одлуке о казни правоснажне пресуде, и то: пресуда Окружног суда у Крагујевцу К. 41/99 од 22.2.2000. године којом је осуђени АА оглашен кривим због кривичног дела неовлашћено набављање, држање и ношење експлозивних материја из члана 33. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Закона о оружју и муницији и кривичног дела, тешко дело против опште сигурности из члана 194. став 1. КЗ РС и за иста осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 10 (десет) месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору, пресуда Окружног суда у Крагујевцу Кв. 9/02 од 20.2.2002. године којом је АА осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 3 (три) месеца, пресуда Окружног суда у Крагујевцу К. 96/01 од 18.9.2002. године којом је АА оглашен кривим за кривично дело насилничко понашање из члана 220. став 1. КЗ РС, кривично дело неовлашћено набављање, држање и ношење ватреног оружја из члана 33. став 3. Закона о оружју и муницији и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, и пресуда Окружног суда у Чачку Кж. 120/03 од 21.5.2003. године којом је АА осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године и због кривичног дела тешке крађе из члана 166. став 1. тачка 1. КЗ РС у вези са чланом 22. КЗ СРЈ, те пошто су му узете као утврђене казне по пресудама Окружног суда у Крагујевцу, К. 41/99 од 22.2.2000. године, Кв. 9/02 од 20.2.2002. године, К. 96/01 од 18.9.2002. године и Окружног суда у Чачку Кж. 120/03 од 21.5.2003. године, осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година у коју му се има урачунати време проведено у притвору, као и време проведено на издржавању казне затвора по наведеним пресудама.

Истовремено је у ставу II наведене пресуде одбијен као неоснован захтев осуђеног за спајање казне изречене правоснажном пресудом Окружног суда у Крагујевцу, Кв. 147/93 од 6.9.1993. гдине, којом су преиначене у погледу одлуке о казни правоснажне пресуде Општинског суда у Крагујевцу К. 31/92 од 18.9.1992. године и Окружног суда у Крагујевцу Кв. 19/93 од 25.2.1993. године и он осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 14 (четрнаест) година и 7 (седам) месеци.

Против наведене пресуде Окружног суда у Крагујевцу Кв. 249/04 од 17. фебруара 2005. године жалбу је изјавио осуђени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона из чијег образложења произлази предлог да Врховни суд исто укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или исту преиначи у смислу жалбених навода.

Републички јавни тужилац Србије у свом писменом поднеску Ктж. 835/05 од 11.5.2005. године, предложио је да Врховни суд жалбу осуђеног одбије као неосновану, а побијану пресуду потврди.

Врховни суд је размотрио све списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалби и мишљења РЈТ Србије, нашао следеће:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које другостепени суд у смислу члана 380. став 1. тач. 1. и 2. ЗКП, пази по службеној дужности.

У својој жалби осуђени је навео да је побијаном пресудом у ставу I извршено незаконито спајање казни јер нису примењене одредбе о стицају и сходно томе му изречена одговарајућа казна затвора, док је у ставу 2. побијане пресуде по мишљењу осуђеног суд погрешно што није извршио и спајање казне изречене правоснажном пресудом Окружног суда у Крагујевцу Кв. 147/93 од 6.9.1993. године.

Врховни суд налази да је жалба неоснована, јер је првостепени суд правилно применио одредбе члана 48. ОКЗ и члана 401. став 1. тачка 1. ЗКП, када је осуђеном узео као утврђене изречене казне затвора по напред наведеним ранијим правоснажним пресудама и изрекао му јединствену казну затвора за сва кривична дела применом одредбе члана 48. ОКЗ, и при томе у јединствену казну затвора урачунао време проведено у притвору по одговарајућим пресудама као и време проведено на издржавању казне затвора.

При томе је првостепени суд узео у обзир и ценио све околности од којих у смислу члана 41. ОКЗ зависи врста и висина казне, а које су цењене у означеним правоснажним пресудама које су преиначене, те је имао у виду и тежину учињених кривичних дела и друштвену опасност осуђеног као извршиоца истих, па се изречена јединствена казна затвора у трајању од 12 (дванаест) година и по оцени Врховног суда показује као нужна мера за остварење сврхе кажњавања предвиђене чланом 33. ОКЗ.

Будући да се жалбом осуђеног не наводе неке нове олакшавајуће околности које би правилност првостепене пресуде у наведеном делу доводиле у сумњу, то је Врховни суд жалбу осуђеног у том делу оценио као неосновану.

Такође Врховни суд налази да је правилно првостепени суд у ставу 2. изреке пресуде одбио као неоснован захтев осуђеног за спајање казне изречене правоснажном пресудом Окружног суда у Крагујевцу Кв. 147/93 од 6.9.2003. године. О томе је на страни 4. став 3. образложења побијане пресуде првостепени суд дао одговарајуће и правилне разлоге који се састоје у томе да је осуђени по наведеној спорној пресуди казну затвора у трајању од 14 (четрнаест) година и 7 (седам) месеци, издржао, и то у временском периоду од 7.12.1991. године, до 21.3.1997. године, а како је остала кривична дела по касније изреченим пресудама извршио након истека те казне затвора, то је првостепени суд основано закључио да нису испуњени законски услови прописани у члану 49. ОКЗ за спајање казне изречене по тој пресуди Окружног суда у Крагујевцу Кв. 147/93 са оним казнама које су изречене по правоснажним пресудама наведеним у ставу I изреке побијане пресуде. Овакав закључак првостепеног суда није доведен у сумњу жалбом осуђеног па је и у том делу иста неоснована.

Из изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар Председник већа

Биљана Милосављевић, с.р. судија,

Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

